

ලොව සියළු රණවිරුවන්ගේ ධෛර්යයට, කැපවීමට සහ මනුෂ්‍යත්වයට උපහාර පිණිස

හමුදා හටයෙකුගේ කතාහිතරය

THE STORY OF A SOLDIER

A nurse took the tired, anxious serviceman to the bedside. "Your son is here," she said to the old man.

She had to repeat the words several times before the patient's eyes opened.

Heavily sedated because of the pain of his heart attack, he dimly saw the young uniformed Marine standing outside the oxygen tent.. He reached out his hand. The Marine wrapped his toughened fingers around the old man's limp ones, squeezing a message of love and encouragement.

The nurse brought a chair so that the Marine could sit beside the bed. All through the night the young Marine sat there in the poorly lighted ward, holding the old man's hand and offering him words of love and strength. Occasionally, the nurse suggested that the Marine move away and rest awhile.

He refused. Whenever the nurse came into the ward, the Marine was oblivious of her and of the night noises of the hospital - the clanking of the oxygen tank, the laughter of the night staff members exchanging greetings, the cries and moans of the other patients..

Now and then she heard him say a few gentle words. The dying man said nothing, only held tightly to his son all through the night.

Along towards dawn, the old man died. The Marine released the now lifeless hand he had been holding and went to tell the nurse. While she did what she had to do, he waited.

Finally, she returned. She started to offer words of sympathy, but the Marine interrupted her.

" Who was that man ? " he asked.

The nurse was startled, " He was your father," she answered.

" No, he wasn't," the Marine replied. " I never saw him before in my life....."

" Then why didn't you say something when I took you to him.....?"

"I knew right away there had been a mistake, but I also knew he needed his son, and his son just wasn't here."

" When I realized that he was too sick to tell whether or not I was his son, knowing how much he needed me, I stayed."

" I came here tonight to find a Mr. William Grey. His son was killed in Iraq yesterday evening, and I was sent to inform him. What was this gentleman's name....?"

The Nurse with tears in her eyes answered....

" Mr. William Grey..... "

වෙහෙසට පත්, එමෙන්ම කැවුලෙන් යුතු සිතින් පසුවන බව පෙනෙන හමුදා හටයා වෙත ට ගිය සාක්ෂි සේවිකාව ඔහු කැවුල වාට්ටුවේ එක් අසාධ්‍ය ලෙඩෙකුගේ ඇඳ වෙතට ගියාය.

" මෙන්න පුතා ඇවිත් ඉන්නවා....." ඇය මහල්ලාට සෙමෙන් කීවාය. ඒ වදන් කීපවක්වකම ඇයට කියන්නට සිදුවිය. ලෙඩා මඳක් ඇස් විවර කළේ ඉන් පසුව ය.

සැදී කිබුණු දරුණු හෘදයාබාධයේ වේදනාව සමනය වන්නට නින්ද යන බෙහෙත් එන්නත් කරනු ලැබ සිටි මහලු මිනිසා ට බාගෙට විවර වූ දෑසට ඔක්සිජන් සිලින්ඩරය ළඟ හිටගෙන සිටින යුනිපෝමයෙන් සැරසුණු තරුණ හටයා පෙනීණ. ඔහු ආයාසයෙන් සෙමෙන් ඒ දෙසට සිය දකුණක දිගු කළේය. තරුණ හටයා සිය ශක්තිමත් අතින් මහල්ලා දිගු කළ දුබල අත අල්ලාගෙන ස්පර්ශයෙන් දැනුවියේ තමා තුළ ඇති සෙනෙහස ය.

ඉවත ගිය හේදය ආපසු එතැනට පැමිණියේ පුටුවක් ද රැගෙන ය. හිටගෙන සිටි තරුණ හටයාට ලෙඩාගේ ඇඳ ළඟම හිඳගන්නට ඇය සැලැස්සුවා ය.

මුළු රැයම හමුදා තරුණයා එම මලානික එළිය ඇති නිහඩ වාට්ටුවේ මහල්ලාගේ අත අත්

නොහැරව දිගටම අල්ලාගෙන හිඳිමින් ඇසෙන නැසෙන හඬින් ඔහු දිරිගන්වන වදනක් දෙකක් තෙපලයේය. වරින් වර එතැනට පැමිණි හේදය තරුණයාට ඉවතට ගොස් මඳක් විවේක ගන්නට යයි කීවද ඔහු ගියේ නැත. ඒ ඉරියව්වෙන්ම සිටියේය.

මේ සියල්ල අතරේ හේදයන් සේවා කාලය මාරුවෙනු, එනු, යනු ද, අනෙක් ලෙඩුන් කෙදිරිගාන හඬද, අතරින් පතර හේදයන් හිනා වෙන හඬද, ඇසුණේ නමුදු ඔහුට ඒ කිසිවක් ඇසුණු බවක්වත් නොපෙනුණි. මහල්ලා වෙතට ම යෙමුව සිතින් ඔහුගේ අත අල්ලාගෙනම යමක් වරින් වර තෙපලවේය. හේදයද තරුණ යා ලෙඩාට සෙමෙන් කතාකරන බව වටහා ගත්තාය. දැස් පියාගෙන වුන් ලෙඩා වචනයක් වත් කතා කළේ නැත. ඔහු නියොල්මත්ව සිය පුතාගේ අත තදින් අල්ලාගෙන සිටියේය.

අළුයමට ආසන්නව මහලු මිනිසා මිය ගියේය. තරුණ හටයා මුළු රැයක් පුරා අල්ලා ගෙන සිටි මහල්ලාගේ අත අත්හැරියේ එවිටය. ඔහු නැගිට ගොස් ලෙඩා මියගිය වග හේදයට දැන්නුවේය. ඇය වහා ලෙඩාගේ ඇඳ ළඟට පැමිණ කළයුතු යම් කායාභියන්හි නිරත වෙද්දී තරුණයා මඳක් ඇතට වී බලා සිටියේය.

සිය කායාභියන් නිමවා අවසානයේ හේදය තරුණ හටයා වෙතට පැමිණ සිය ශෝකය ඔහු වෙත ප්‍රකාශ කළාය. එහිදී ඇයගේ කතා වට බාධාකරමින් තරුණයා මෙසේ ඇසුවේය.

" ඇත්තට කවුද ඒ මැරුණු මනුස්සයා ? "

ඉන් විමසියට පත් හේදිය.... " හරි පුදුම ප්‍රශ්නයක් නේ අහන්නෝ! ඒ ඔයාගේ කාන්ත නෝ!..." යනුවෙන් කීවා ය.

" නෑ... ඒ මගේ කාන්ත නෙවෙයි...." හටයා කීවේය. මම පිවිසේ මින් පෙර කිසිදාක ඒ මනුස්සයා දැකලා නෑ...."

" එහෙම නම් මම මුලින්ම ලෙඩාගේ ඇඳ ළඟට එක්ක ගිය වෙලාවේ මට ඒ බව කිව්වේ නැත්තේ ඇයි ? " හේදිය ඇසුවා ය.

" මට මුලදීම වැටහුණා මෙතන ලොකු වැරද්දක්, පටලැවීමක් වෙලා තිබෙන බව.... ඒ එක්කම මට තේරුණා ඒ එක්කොට තමන් ගෙ පුතාව දකින්න අවශ්‍ය වෙලා තිබුණු බවත්, පුතා දැන් මෙතන නැති බවත්.... ඉතින් මම කොහොමද එවිටර අසාධ්‍ය තත්වෙන් ඉන්න කෙනෙකුට කියන්නෙ මම නෙවෙයි එයාගෙ පුතා කියලා.... පුතා ළඟින් ඉන්නවා නම් කියන ඒ මනුස්සයාගෙ දැඩි ආසාව දැනුනම මම කීරණය කළා එතන එහෙම ඉන්න...."

" ඇත්තටම මම ආවේ විලියම් ග්‍රේ කියලා කෙනෙක් නොයාගෙන, එයාට පණිවුඩයක් කියන්නයි....."

" හමුදාවේ ඉන්න එයාගෙ පුතා ඊයේ හටය ඉරාකයේ දී යුද බිමේ වෙඩි වැදිලා මැරුණා... අපේ ජලවුන් එකෙන් මාව එව්වේ ඒ බව මිස්ට් විලියම් ග්‍රේට කියන්න.... ඒ මැරුණු එක්කොහොගෙ නම මොකක්ද?...?"

මේ මොහොතේ හේදියගේ දෑසට කුඳුළු ගලා එමින් තිබිණ. ඇය තරුණ හටයාට මෙසේ කීවා ය.

" එයාගෙ නම... විලියම් ග්‍රේ....."

♦ දීපා සඳමාලි හේරත්
Deepa Sandamali Herath - USA

මාතර සිට අකුරැස්ස බලා ධාවනය වීමට නියමිත පෞද්ගලික බසයක් අදාළ වේදිකාව අසල නවතා තිබිණ. බසය තුළ සැහෙන පිරිසක් තෙරපෙමින් සිටියහ. වෙලාව මධ්‍යාහනය වූයෙන්ද, මේ දිනවල පවතින අධික උෂ්ණත්වය නිසාද හැම මගියෙකුම පාහේ සිටියේ දැඩි අපහසුතාවෙනි. බසය තුළ මැද හරියේ අසුන් ගෙන සිටියේ තරුණ මවකි. අමුතුවම මාදි ලියේ ගවුමක් ඇඳ සිටි මී ගත පුරු රන් ආභරණ රැසක් පැළඳ සිටියාය. හිසකෙස්ද පැහැ ගන්වා අමුතුවම මෝස්තරයකට සකසා සිටි ඇය වෙතින් දර්ශනය වූයේ මැද පෙරදිග රටක දිගු කලක් සිට පැමිණි කතකගේ ස්වරූපයයි.

ඇයගේ උකුලේ වසර තුනක් පමණ වයසැති කුඩා දරුවෙකි. දරුවාට ද අමුතුවම ආකාරයක ඇඳුමක් අන්දවා රන් ආභරණ පළන්දා තිබිණ. එම ඇඳුම මේ දිනවලට කොහෙත්ම නොගැල පෙන, ශීතාධික රටවලට ගැලපෙන ඉතා ගොරෝසු එකක් විය. අධික උෂ්ණය නිසා දරුවා නොසන්සුන් විය. ඔහු කලබල කරමින් හඬන්නට පටන් ගත්තේය. මව දරුවා ඇමතුවේ අමුතුවම ලකාවකටය.

වයි බේබි කුයි අහෝ?

" වයි බේබි දිය...? වයි ඔයා කුයි?" දරුවාගේ හැඬීම වැඩිවිය. " ඔයාට මොනාද බේබි ඔනි ? ඔයාට අයිස් ක්‍රීම් ඔනිද? ටෝප්ස් ඔනිද? වොකෝ ඔනිද? ටෙල් බේබි... ටෙල්...." ඇය යළි කීවාය. එහෙත් දරුවා නොනවත්වාම හඬයි. " ලුක් බේබි.... අන්න එලිපත්ටි කෙනෙක් යනවා... වෙරි බ්ලිප්පත්ටි කෙනෙක්...."

ඇය එවර දරුවාගේ අවධානය වෙනතක යොමුකරමින් කීවාය. දරුවා ජනේලයෙන් පිටත බැලුවේය. අලියෙක් තුදුදු හේ පෙරටක් වඩා හයියෙන් අඬන්නට පටන් ගත්තේය.

" කුයි කරන්න එපා බේබි..... ඔයාට ඔනි මොනාද? ටෙල් මී... මම ඉමිඩියට්ලි සප්ලයි කරනවා... බේබි ප්‍රොමිස්..." ඇය යළි කීවාය. දරුවාට තම මවගේ අන්ධර දෙමළ තේරුණේ නැත. දැන් ඔහු මහා පෙරළියක් කරමින් උස්හඬින් හඬයි.

" ඔය දරුව අඬන්නෙ දාඩ්‍ය දාන නිසා.... ඔය ඇඳුම ගලවලා... මෙන්න මේ පත්තරෙන් ටිකක් පවන් ගහනවා... ඔය අන්ධර දෙමළ නැතුවට දරුවා අගේට නැලවේවි..."

බසයේ සිටි වයෝවෘද්ධ මගියෙක් උස් හඬින් කියමින් ඇයට තමා අත තිබූ පුවත්පත දිගු කළේය. බසයේ සිටි මගීහු සිතාසෙන්නට වූහ.

ලැජ්ජාවට පත් කාන්තාව දරුවාගේ ඇඳුම ගලවා පුවත්පතින් පවන් සලන්නට වූවාය. මොහොතකින් දරුවා නිහඬව තිදියන්නට විය.

♦ එන්. ගුණවර්ධන
අතුරුමය Sri Lanka

The champions of the world
The national football team of Spain won the 2010 World Cup beating Netherlands 1-0
Jaya Veva !